

Jasper Bloemendal: van poetser tot Peru

vrijdag 21 januari 2011 | 10:48

Tekstgrootte

Foto Lenneke Lingmont

ENTER - Jasper Bloemendal is 20 jaar en heeft zijn eigen autopoetsbedrijf. Niet heel bijzonder. Wat de jonge inwoner van Enter in zijn vrije tijd doet is dat wel. Hij is voorzitter van de Stichting Nederlandse gevangenen in Peru. Een stichting die hij oprichtte na een bezoek aan de Peruviaanse hoofdstad Lima.

Zijn aandacht voor gevangenen in Peru werd aangewakkerd door een documentaire op televisie. Hij stond erop met zijn vader een kijkje te nemen in één van de gevangenissen die hij op tv had gezien. Het was een opwelling. Maar als Bloemendal iets in zijn hoofd heeft, moet het uitgevoerd worden. En het liefst ook nog een beetje snel.

Aangekomen in de Peruviaanse hoofdstad begon het avontuur pas echt. Want waar moet je naar toe? Wie wijst je de weg en wat zijn de gevaren? Vragen waar de jonge Bloemendal zich totaal niet om bekommerde. „We hadden vooraf niets geregeld. Dat hoeft ook niet in Peru. Het heeft geen zin. Alles is mañana, mañana. ‘Dat zien we morgen wel weer’. En corrupt... Iedereen in Peru werkt er aan mee. Het is hun manier om in leven te blijven. Alles heeft zijn prijs.”

Lees zaterdag een uitgebreid interview met Jasper Bloemendal in de Twentsche Courant Tubantia, editie Reggestreek.

Onbevangen inzet voor medemens in problemen

Zes dagen in de week laat de 20-jarige Jasper Bloemendal Porsche's, Lamborghini's en allerlei andere auto's blinken. Bij zijn eigen autopoetsbedrijfje staan hygiëne en reinheid hoog in het vaandel. Hoe anders is dat in Peruviaanse gevangenissen, waar gedetineerden in erbarmelijke omstandigheden hun straf moeten uitzitten. De jonge Entenaar zag het met eigen ogen en richtte een stichting op om het leed van Nederlandse gevangenen enigszins te verzachten. „Ik hou wel van een beetje spanning en avontuur.”

{Tekst}

door Jasper Bunskoek

De poetsdoek wordt voor even weggelegd. De auto staat er weer blinkend bij. Jasper Bloemendal (20) heeft wel even tijd voor een praatje. Vier maanden geleden startte hij zijn eigen autopoetsbedrijfje Bloemendal Car Cleaning op. En, naar eigen zeggen, gaat het hem voor de wind. „Ik poetste eerst auto's bij een ander bedrijf, maar ik dacht 'dat kan ik zelf ook'. Toen ben ik voor mezelf begonnen. Ik heb het hartstikke druk. Ik ben al op zoek naar een nieuwe locatie in Enter. Dit is eigenlijk te klein.” Aan lef en ondernemerschap ontbreekt het Bloemendal niet. Naast zijn eigen bedrijfje richtte Bloemendal in 2009, op 19-jarige leeftijd, de Stichting Nederlandse gevangenen in Peru op. Een stichting die zich inzet voor het verbeteren van de erbarmelijke omstandigheden waarin gedetineerden in Peruviaanse cellen hun straf moeten uitzitten. Een bijzonder initiatief, dat begon bij het zien van een documentaire op televisie. „Het ging over gevangenen in Peru en Ecuador. Het greep me aan. Na drie weken zat het nog steeds in mijn hoofd. Dus toen heb ik besloten om het met eigen ogen te bekijken.” Waar een ander tussen idee en uitvoering tientallen beren op de weg ziet, ondernam Bloemendal meteen actie. „Zo ben ik. Als ik iets in het hoofd heb, dan moet ik het ook doen. Ik heb mijn vakantiedagen opgenomen en ben met mijn vader naar Lima gevlogen.”

Aangekomen in de Peruviaanse hoofdstad begon het avontuur pas echt. Want waar moet je naar toe? Wie wijst je de weg en wat zijn de gevaren? Vragen waar de jonge Bloemendal zich totaal niet om bekommerde. „We hadden vooraf niets geregeld. Dat hoeft ook niet in Peru. Het heeft geen zin. Alles is mañana, mañana. 'Dat zien we morgen wel weer'. En corrupt... Iedereen in Peru werkt er aan mee. Het is hun manier om in leven te blijven. Alles heeft zijn prijs.”

Bloemendal paste zich snel aan, of beter, hij bleef zichzelf. „Geweldig dat je alles zelf moet uitvogelen. Een beetje heen en weer rijden. Dingen uitzoeken. Daar kan ik dagen mee zoet zijn. Ik hou wel van spanning en avontuur.”

Dat is maar goed ook, want de meeste gevangenen in Lima staan in de sloppenwijken, waar een toerist zich beter niet kan vertonen. Zoals de mannengevangenis van de wijk Callao. „Eigenlijk is sloppenwijk teveel gezegd. De eerste keer vond ik het wel raar om daar rond te lopen. Maar hé, in Amsterdam loopt je ook gevaar. Daar kun je net zo goed overvallen worden. Kijk, je moet daar niet in Burberry-shirt met Prada-schoenen gaan rondlopen.”

Toen Jasper en zijn vader Jos bij het doel van de reis, de gevangenis, aankwamen, wisten ze niet wat ze aantroffen. „Het is een grauwe, kale, verrotte, betonnen bunker. Ik had er wel een idee van, maar als je het met eigen ogen ziet is het nog tien keer erger. Verschrikkelijk. Op tv laten ze een mooi gedeelte zien, die gevangenisdirecteuren zijn ook niet gek.”

Nadat ze met een fles cola en een paar euro's de bewakers hadden omgekocht, mochten vader en zoon Bloemendal naar binnen in, war zij later noemden, de hel. „Het is een gevoel alsof je 24 uur per dag opgesloten zit in de metro van New York. Het stinkt, het is superdruk er wordt geschreeuwd en overal krioelen de mensen door elkaar heen. De gevangenis van Callao is gemaakt voor 800 gedetineerden, er zitten er nu wel vijfduizend denk ik.”

Via gedetineerden met gele hesjes, de 'vriendjes' van de bewakers kwamen ze, uiteraard tegen betaling, terecht bij de Nederlandse gevangenen. „Bewakers lopen niet in de cel rond. Er zijn vier torens boven het complex, van daar uit kijken bewakers met een mitrailleur toe op de drukke binnenplaats. Het groepje Nederlanders hing tegen de muur in de brandende zon. Ze lagen gewoon weg te rotten... Alle gedetineerden hebben een vage, wazige blik. Ze zijn gebroken. Het eerste wat ze me vroegen was hoeveel kilo ik had meegenomen. Iedereen zit daar vast voor drugs,

ze dachten dat ik ook was gepakt. Ik heb ze duidelijk gemaakt dat ik hun verhaal wilde horen, ik heb er zeker een hele dag gezeten.”

Het bezoek maakte diepe indruk, maar bang heeft Bloemendal zich niet gevoeld.

„Bang? Nee, ik ben nooit bang. Ik geloof in de goedheid van de mens. En als het anders uitpakt: so be. Mijn vader had nog een gouden horloge om. Niet slim natuurlijk. Ineens was ik hem kwijt in de gevangenis. Ik riep: ‘Ik ben mien va kwijt’. Toen ging er verderop een hand omhoog. Zat hij een bord bonen te eten tussen de zwaarste criminelen. ‘Amigo, amigo’, zeiden ze en ze gaven hem schouderklopjes. Zo kan het ook.”

In de taxi terug naar het hotel hebben vader en zoon 45 minuten sprakeloos naast elkaar gezeten. „We moesten het beide verwerken. Het zijn omstandigheden die je normaal nooit meemaakt. Echt verschrikkelijk. Het is de wereld op z’n kop.”

Spijt van zijn bezoek had de jonge Bloemendal geen moment. Naar aanleiding van wat hij en zijn vader aantreffen werd de Stichting Nederlandse gevangenen in Peru opgericht. Sinds het eerste bezoek is Jasper nog één keer terug geweest in Peru. Het ministerie van Buitenlandse Zaken en de Nederlandse Ambassade behoren inmiddels tot zijn gesprekspartners. De derde reis naar Lima staat voor 11 februari gepland. Er is nog veel werk te verrichten. De stichting probeert het leven in de cel, hoe moeilijk het ook is, iets aangenamer te maken. „Als ik de gevangenis bezoek neem ik bijvoorbeeld gedroogd voedsel, kleding en ook dingen voor persoonlijke verzorging, zoals een tandenborstel. Het zijn kleine dingen, maar het kan de gevangenen wel helpen.”

Zeker op het gebied van hygiëne en voedsel is de situatie dramatisch. „De gedetineerden zeggen het zelf ook. Ze kunnen leven met de straf, maar niet met het feit dat ze als hond worden behandeld. Alleen al wat ze te eten krijgen... Stukjes pens met lever en een bonendrapje. En wat de hygiëne betreft: ik vroeg naar het toilet. ‘Het is op eigen risico’, vertelde een Nederlander me. Nou, zo’n dixi op de bouw is er werkelijk een verademing bij. Het is een vies, goor hok met stront aan de muren en het plafond. In een paar gaten wordt de behoefte gedaan. Doorgespoeld wordt er niet. Het is een open riool. En ‘s avonds slapen er ook nog mensen op een met urine doordrenkt kartonnetje.”

Bloemendal onderhoudt ook in Nederland contact met gedetineerden in Peru. Via brieven. „Het is voor hun een manier om de ellende van zich af te schrijven. Er zitten prachtige brieven bij. Vooral de vrouwen maken er echt kunstwerken van. Met sierletters en zo.”

De Entenaar zit nog vol met plannen voor de toekomst. Zo wil hij graag een opvanghuis voor vrijgekomen gevangenen. „Sommige gedetineerden komen eerder vrij wegens goed gedrag. Dat betekent in Peru, ze mogen het land niet uit totdat ze hun straf erop hebben zitten. Ze mogen ook niet werken. Ik hoop een appartementje te kunnen regelen, zodat ze een onderdak hebben. Het zou nog mooier zijn als er binnen tien jaar een uitleveringsverdrag tussen Nederland en Peru komt.”

Hij kan er uren over vertellen. Zijn belevenissen en de verschrikkingen die hij tegenkwam en nog zal komen. Het blijft bijzonder. Een 20-jarige nuchtere en onbevange Entenaar die zich inzet voor gedetineerden in Peru. „Mooi toch? De mensen hier in Enter lachen een keer en vinden het prachtig. Ze willen er alles aan doen om me te helpen. Ze weten dat ik graag vrijwilligerswerk doe en ik ben reislustig. Ik heb in India nog eens een dag meegelopen in een weeshuis. Een oud klasgenootje van me is geadopteerd. Ik heb haar opgebeld en gevraagd hoe de naam was. Toen ben ik daar heen gegaan. Soms komen er van die rare dingen in me op. En dan moet ik het gewoon doen.”

Door alle drukte, schiet het sociale leven van Bloemendal er wel eens bij tussen. Zes

dagen in de week poetst hij auto's en zeker een half uur tot drie kwartier per dag is hij actief voor zijn stichting. „Ik voetbalde tien jaar bij Enter Vooruit, dat red ik niet meer. Voor vrienden wil ik tijd maken. Ze komen wel eens langs op de zaak of we pakken samen een filmpje, maar veel tijd is er niet.”
Ook nu niet. Het is al half drie en er moeten nog flink wat auto's gepoetst worden...